

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **X. S. C.**, zast. Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 6, Ostrava, proti žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie se sídlem Masarykova 930/27, Ústí nad Labem, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 3. 2019, č. j. KRPU-51845-25/ČJ-2021-040022-SV-ZZ, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 5. 2021, č. j. 75 A 3/2021 – 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 3400 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 30. 3. 2021, č. j. KRPU-51845-25/ČJ-2021-040022-SV-ZZ, žalovaná rozhodla podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění a stanovila dobu zajištění na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

[2] Toto rozhodnutí napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem, který ji rozsudkem ze dne 18. 5. 2021, č. j. 75 A 3/2021 – 33, zamítl.

[3] Krajský soud po rekapitulaci podstatných skutečností vyplývajících ze spisového materiálu (zejména napadeného rozhodnutí) a citaci rozhodných ustanovení zákona o pobytu cizinců vzal za prokázané, že v případě žalobce byly splněny zákonné podmínky pro jeho zajištění, přičemž pro naplnění účelu zajištění nepostačovalo jen uložení zvláštního opatření za účelem vycestování (§ 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců). Zdůraznil, že i přes pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce pobýval na území České republiky bez cestovního dokladu, bez příslušných pobytových oprávnění a nechal se zaměstnávat bez příslušných povolení.

[4] Krajský soud se tedy neztotožnil s námitkou žalobce, že žalovaná nevyhodnotila dostatečně a přezkoumatelně možnost uložení zvláštních opatření. Nepřisvědčil proto žalobci, že žalovaná rozhodla paušálně (bez posouzení individuálních okolností případu), pokud automaticky dovodila důvody pro zajištění žalobce toliko z důvodu jeho nevycestování v době vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[5] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, v níž odkazuje na důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatel nesouhlasí s názorem krajského soudu, dle kterého žalovaná dostatečně zhodnotila využitelnost zvláštních opatření. Žalovaná nezohlednila, že důvodem nevycestování byl pouze momentální nedostatek finančních prostředků stěžovatele, a nejednalo se tedy o jeho dlouhodobý a nezměnitelný postoj. V další části kasační stížnosti stěžovatel již jen reprodukuje obsah žaloby, v níž poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se účelu institutu zvláštních opatření, a to s důrazem na rozsudek ze dne 28. 2. 2016, č. j. 5 Azs 20/2016 - 48, v němž rozšířený senát Nejvyššího správního soudu odmítl rozšířenou praxi správních orgánů založenou na premise, že nevycestování cizince z území České republiky po pravomocném rozhodnutí o správním vyhoštění vylučuje možnost uložení zvláštních opatření *per se*.

[7] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti trvá na tom, že dostatečně zkoumala alternativy zajištění, nicméně s ohledem na osobu stěžovatele, jeho minulost a postoj k celému řízení dospěla k závěru, že uložení zvláštních opatření za účelem vycestování cizince nepostačuje. Zdůraznila, že vycházela zejména z protokolu o výsledku účastníka řízení ze dne 30. 3. 2021, z něhož je zřejmé, že stěžovatel je osobou, která nedbá právního řádu, nemá snahu o nápravu své situace a jde mu jediné o výdělek z činnosti, ke které nemá požadovaná pobytová oprávnění.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Po ověření přípustnosti Nejvyšší správní soud s ohledem na § 104a odst. 1 s. ř. s. ve znění zákona č. 77/2021 Sb. nejprve zkoumal přijatelnost kasační stížnosti (ke kritériím přijatelnosti po uvedené novelizaci viz např. jeho rozsudek ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 – 28, zejména body 10 až 12). Kasační stížnost není přijatelná.

pokračování

[9] Krajský soud se přezkoumatelně a s patřičnou důkladností vypořádal s námitkou nedostatečného posouzení možnosti uložení zvláštního opatření namísto správního vyhoštění. Závěry krajského soudu (viz zejm. bod 14 jeho rozsudku) se opírají o dostatek přesvědčivých důvodů, jsou souladné s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz bod 13 rozsudku krajského soudu) a kasační námitky nezavdávají důvod k judikатурnímu odklonu (srov. četné rozsudky Nejvyššího správního soudu, např. ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013 – 34, či ze dne 12. 10. 2016, č. j. 10 Azs 102/2016 - 56, nebo ze dne 11. 5. 2021, č. j. 1 Azs 25/2021 - 32). Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku nenalezl ani žádné zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

IV. Závěr a náklady řízení

[10] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[11] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu viz již zmíněný rozsudek ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 – 28, bod 18, zejm. tam obsažený odkaz na judikaturu rozšířeného senátu). Stěžovatel neměl v tomto řízení o kasační stížnosti úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému v souvislosti s tímto řízením nevznikly náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

[12] Krajský soud ustanovil stěžovateli k jeho žádosti zástupce z řad advokátů; náklady řízení v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Výše těchto nákladů v řízení o kasační stížnosti spočívá v odměně advokáta za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) v částce 3100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů] a v náhradě jeho hotových výdajů v částce 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky); celkem tedy 3400 Kč. Jelikož advokát netvrdil a nedoložil, že by byl plátcem DPH, nepřistoupil Nejvyšší správní soud ke zvýšení jeho nároku o částku odpovídající této dani. Přiznaná odměna bude ustanovenému advokátu vyplacena z účtu tohoto soudu ve lhůtě uvedené ve výroku usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. září 2021

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu